

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) 2019/518**av den 19 mars 2019****om ändring av förordning (EG) nr 924/2009 vad gäller vissa avgifter för gränsöverskridande betalningar i unionen och valutaväxlingsavgifter****(Text av betydelse för EES)**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande ⁽¹⁾,med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽²⁾,i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽³⁾, och

av följande skäl:

- (1) Sedan Europaparlamentets och rådets förordningar (EG) nr 2560/2001 ⁽⁴⁾ och (EG) nr 924/2009 ⁽⁵⁾ antogs har avgifterna för gränsöverskridande betalningar i euro mellan medlemsstater i euroområdet minskat kraftigt, och är numera så låga att de i de flesta fall saknar betydelse.
- (2) Av alla gränsöverskridande betalningar som sker från medlemsstater utanför euroområdet sker cirka 80 % i euro. Avgifterna för sådana gränsöverskridande betalningar är fortfarande överdrivet höga i de flesta medlemsstater utanför euroområdet, trots att betaltjänstleverantörer som är belägna i medlemsstater utanför euroområdet har tillgång till samma effektiva infrastruktur för att behandla sådana transaktioner till mycket låga kostnader som betaltjänstleverantörer som är belägna inom euroområdet.
- (3) De höga avgifterna för gränsöverskridande betalningar är fortfarande ett hinder för en fullständig integrering för företag och privatpersoner i medlemsstater utanför euroområdet på den inre marknaden, vilket påverkar deras konkurrenskraft. Dessa höga avgifter leder till att betaltjänstanvändare inom unionen hamnar i två kategorier: betaltjänstanvändare som kan utnyttja fördelarna med det gemensamma eurobetalningsområdet (Sepa) och betaltjänstanvändare som betalar höga avgifter för gränsöverskridande betalningar i euro.
- (4) För att underlätta den inre marknadens funktion och undanröja ojämlikheterna mellan å ena sidan betaltjänstanvändare i euroområdet och å andra sidan betaltjänstanvändare i medlemsstater utanför euroområdet när det gäller gränsöverskridande betalningar i euro, bör det säkerställas att avgifterna för gränsöverskridande betalningar i euro inom unionen ligger i linje med avgifterna för motsvarande nationella betalningar i den nationella valutan i den medlemsstat där betaltjänstanvändarens betaltjänstleverantör är belägen. En betaltjänstleverantör anses vara belägen i den medlemsstat där den tillhandahåller sina tjänster till betaltjänstanvändaren.
- (5) Valutaväxlingsavgifter utgör en betydande kostnad vid gränsöverskridande betalningar i fall där en annan valuta används i betalarens medlemsstat än i betalningsmottagarens medlemsstat. Artikel 45 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366 ⁽⁶⁾ kräver att de avgifter och den växelkurs som ska tillämpas är transparenta, i artikel 52.3 i det direktivet anges informationskrav när det gäller betalningstransaktioner som omfattas av ett ramavtal, och artikel 59.2 i det direktivet omfattar informationskrav för parter som erbjuder valutaväxlingstjänster

⁽¹⁾ EUT C 382, 23.10.2018, s. 7.⁽²⁾ EUT C 367, 10.10.2018, s. 28.⁽³⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 14 februari 2019 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 4 mars 2019.⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2560/2001 av den 19 december 2001 om gränsöverskridande betalningar i euro (EGTL 344, 28.12.2001, s. 13).⁽⁵⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 924/2009 av den 16 september 2009 om gränsöverskridande betalningar i gemenskapen och om upphävande av förordning (EG) nr 2560/2001 (EUT L 266, 9.10.2009, s. 11).⁽⁶⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366 av den 25 november 2015 om betaltjänster på den inre marknaden, om ändring av direktiven 2002/65/EG, 2009/110/EG, 2013/36/EU samt förordning (EU) nr 1093/2010 och om upphävande av direktiv 2007/64/EG (EUT L 337, 23.12.2015, s. 35).

i en uttagsautomat eller på försäljningsstället. Dessa informationskrav har inte säkerställt tillräcklig transparens och jämförbarhet när det gäller valutaväxlingsavgifter i situationer där alternativa möjligheter för valutaväxling erbjuds i en uttagsautomat eller på försäljningsstället. Denna brist på transparens och jämförbarhet förhindrar också konkurrens som skulle minska valutaväxlingsavgifter, och ökar risken för att betaltjänstanvändarna väljer onödigt dyra alternativ för valutaväxling. Det bör därför införas ytterligare åtgärder i syfte att skydda konsumenterna mot överdrivet höga kostnader för valutaväxling och säkerställa att konsumenterna får den information de behöver för att kunna välja de bästa alternativen.

- (6) För att säkerställa att marknadsaktörerna inte tvingas till oproportionerligt stora investeringar för att anpassa sin betalningsinfrastruktur, -utrustning och -processer för att säkra ökad transparens, bör de åtgärder som ska vidtas vara ändamålsenliga, adekvata och kostnadseffektiva. I situationer där betalaren erbjuds olika alternativ för valutaväxling i en uttagsautomat eller på försäljningsstället, bör samtidigt den information som ges möjliggöra en jämförelse så att betalaren kan göra ett välgrundat val.
- (7) För att säkra jämförbarhet bör valutaväxlingsavgifterna för alla kortbaserade betalningar uttryckas på samma sätt, nämligen som procentuella påslag i förhållande till de senaste tillgängliga växelkurserna från Europeiska centralbanken (ECB). Vid växling mellan två valutor utanför euroområdet kan ett påslag behöva baseras på en kurs som härleds från två ECB-kurser.
- (8) I enlighet med de allmänna informationskrav avseende valutaväxlingsavgifter som fastställs i direktiv (EU) 2015/2366, bör tillhandahållare av valutaväxlingstjänster lämna information om sina valutaväxlingsavgifter innan betalningstransaktionen initieras. Parter som erbjuder valutaväxlingstjänster i en uttagsautomat eller på försäljningsstället bör lämna information om sina avgifter för sådana tjänster på ett tydligt och tillgängligt sätt, till exempel genom att ange sina avgifter vid disken eller digitalt på terminalen eller på skärmen vid köp online. Utöver den information som anges i artikel 59.2 i direktiv (EU) 2015/2366 bör dessa parter även, innan betalningen initieras, lämna uttrycklig information om det belopp som ska betalas till betalningsmottagaren i den valuta som används av betalningsmottagaren och det totalbelopp som betalaren ska betala i valutan för betalarens konto. Det belopp som ska betalas i den valuta som används av betalningsmottagaren bör utvisa priset för de varor och tjänster som köps och kan visas på kassan i stället för på betalterminalen. Den valuta som används av betalningsmottagaren är i allmänhet den lokala valutan, men kan enligt principen om avtalsfrihet i vissa fall vara en annan unionsvaluta. Det totalbelopp som betalaren ska betala i valutan för betalarens konto bör utgöras av priset på varorna eller tjänsterna och valutaväxlingsavgifterna. Dessutom bör båda beloppen dokumenteras på kvittot eller på ett annat varaktigt medium.
- (9) Med hänsyn till artikel 59.2 i direktiv (EU) 2015/2366, bör betalaren när en valutaväxlingstjänst erbjuds i en uttagsautomat eller på försäljningsstället kunna avböja denna tjänst och i stället betala i den valuta som används av betalningsmottagaren.
- (10) För att göra det möjligt för betalare att jämföra avgifterna för olika alternativ för valutaväxling i en uttagsautomat eller på försäljningsstället, bör betalarnas betaltjänstleverantörer inte bara lämna fullt jämförbar information om tillämpliga avgifter för valutaväxling i villkoren i sina ramavtal, utan bör också offentliggöra denna information via en allmänt tillgänglig och lättillgänglig elektronisk plattform, framför allt på sina kundwebbplatser, på sina webbplatser för internetbanktjänster och i sina mobila bankapplikationer, på ett lättförståeligt och lättillgängligt sätt. Detta skulle göra det möjligt att utveckla webbplatser för jämförelser för att underlätta för konsumenterna att jämföra priser när de reser eller handlar utomlands. Dessutom bör betalarnas betaltjänstleverantörer påminna betalarna om tillämpliga valutaväxlingsavgifter när en kortbaserad betalning görs i en annan valuta, med hjälp av allmänt och lätt tillgängliga elektroniska kommunikationskanaler, såsom sms-meddelanden, e-post eller pushnotiser via betalarens mobila bankapplikation. Betaltjänstleverantörer bör komma överens med betaltjänst-användare om den elektroniska kommunikationskanal genom vilken de ska tillhandahålla information om valutaväxlingsavgifter, med beaktande av den mest effektiva kanalen för att nå betalaren. Betaltjänstleverantörer bör också godta betaltjänst-användares begäranden om att inte erhålla elektroniska meddelanden med information om valutaväxlingsavgifter.
- (11) Regelbundna påminnelser är lämpligt i situationer där betalaren vistas utomlands under längre perioder, till exempel när betalaren är utstationerad eller studerar utomlands, eller om betalaren regelbundet använder ett kort för köp online i den lokala valutan. En skyldighet att tillhandahålla sådana påminnelser skulle inte kräva oproportionerliga investeringar för att anpassa betaltjänstleverantörens befintliga affärsprocesser och infrastruktur för betalningshanteringen, och skulle säkerställa att betalare är bättre informerade när de överväger olika alternativ för valutaväxling.

- (12) Kommissionen bör för Europaparlamentet, rådet, ECB och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén lägga fram en rapport om tillämpningen av regeln om lika kostnader för gränsöverskridande betalningar i euro och nationella transaktioner i nationella valutor och om effektiviteten när det gäller de informationskrav för valutaväxling som fastställs i denna förordning. Kommissionen bör också undersöka ytterligare möjligheter – och den tekniska genomförbarheten av dessa möjligheter – att utvidga regeln om lika avgifter till alla unionsvalutor och att ytterligare öka transparensen och jämförbarheten när det gäller valutaväxlingsavgifter, samt att göra det möjligt att avaktivera eller aktivera den valutaväxlingsfunktion som erbjuds av andra parter än betalarens betaltjänstleverantör.
- (13) Eftersom målen för denna förordning inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av de berörda betalningarnas gränsöverskridande natur, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Ändringar av förordning (EG) nr 924/2009

Förordning (EG) nr 924/2009 ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 1 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. I denna förordning fastställs bestämmelser om gränsöverskridande betalningar och om transparens för valutaväxlingsavgifter inom unionen.”

b) I punkt 2 ska följande stycke läggas till:

”Utan hinder av första stycket i den här punkten, ska artiklarna 3a och 3b tillämpas på alla nationella och gränsöverskridande betalningar som antingen anges i euro eller i den nationella valutan i en medlemsstat, när denna valuta är en annan än euro och som involverar en valutaväxlingstjänst.”

2. Artikel 2.9 ska ersättas med följande:

”9. *avgift*: ett belopp som en betaltjänstleverantör tar ut från betaltjänstanvändaren och som är direkt eller indirekt kopplat till en betalningstransaktion, ett belopp som en betaltjänstleverantör eller en tillhandahållare av valutaväxlingstjänster tar ut från betaltjänstanvändaren i enlighet med artikel 59.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366 (*) för en valutaväxlingstjänst, eller en kombination av dessa belopp,

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366 av den 25 november 2015 om betaltjänster på den inre marknaden, om ändring av direktiven 2002/65/EG, 2009/110/EG, 2013/36/EU samt förordning (EU) nr 1093/2010 och om upphävande av direktiv 2007/64/EG (EUT L 337, 23.12.2015, s. 35).”

3. Artikel 3 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. De avgifter som en betaltjänstleverantör tar ut av en betaltjänstanvändare för gränsöverskridande betalningar i euro ska vara desamma som de avgifter som denna betaltjänstleverantör tar ut för motsvarande nationella betalningar till samma värde i den nationella valutan i den medlemsstat där betaltjänstanvändarens betaltjänstleverantör är belägen.”

b) Följande punkt ska införas:

”1a. De avgifter som en betaltjänstleverantör tar ut av en betaltjänstanvändare för gränsöverskridande betalningar i nationell valuta i en medlemsstat som har meddelat att denna förordning ska tillämpas på dess nationella valuta i enlighet med artikel 14 ska vara desamma som de avgifter som denna betaltjänstleverantör tar ut av betaltjänstanvändare för motsvarande nationella betalningar till samma värde och i samma valuta.”

c) Punkt 3 ska utgå.

d) Punkt 4 ska ersättas med följande:

”4. Punkterna 1 och 1a ska inte tillämpas på valutaväxlingsavgifter.”

4. Följande artikel ska införas:

”Artikel 3a

Valutaväxlingsavgifter för kortbaserade transaktioner

1. När det gäller informationskrav avseende valutaväxlingsavgifter och den växelkurs som ska tillämpas, enligt artiklarna 45.1, 52.3 och 59.2 i direktiv (EU) 2015/2366, ska betaltjänstleverantörer och parter som tillhandahåller valutaväxlingstjänster i en uttagsautomat eller på försäljningsstället i enlighet med vad som avses i artikel 59.2 i det direktivet, uttrycka de totala valutaväxlingsavgifterna som ett procentuellt påslag i förhållande till den senast tillgängliga växelkursen från Europeiska centralbanken (ECB). Detta påslag ska redovisas för betalaren innan betalningstransaktionen initieras.

2. Betaltjänstleverantörer ska också offentliggöra de påslag som avses i punkt 1 på ett begripligt och lättillgängligt sätt på en allmänt och lätt tillgänglig elektronisk plattform.

3. Utöver den information som avses i punkt 1 ska en part som tillhandahåller en valutaväxlingstjänst i en uttagsautomat eller på försäljningsstället lämna följande information till betalaren innan betalningstransaktionen initieras:

a) Det belopp som ska betalas till betalningsmottagaren i den valuta som används av betalningsmottagaren.

b) Det belopp som betalaren ska betala i valutan för betalarens konto.

4. En part som tillhandahåller valutaväxlingstjänster i en uttagsautomat eller på försäljningsstället ska tydligt ange den information som avses i punkt 1 i uttagsautomaten eller på försäljningsstället. Innan betalningstransaktionen initieras ska den parten också informera betalaren om möjligheten att betala i den valuta som används av betalningsmottagaren och låta betalarens betaltjänstleverantör därefter göra valutaväxlingen. Den information som avses i punkterna 1 och 3 ska också göras tillgänglig för betalaren på ett varaktigt medium efter det att betalningstransaktionen initierats.

5. Betalarens betaltjänstleverantör ska, för varje betalkort som har utfärdats till betalaren av betalarens betaltjänstleverantör och som är kopplat till samma konto, skicka ett elektroniskt meddelande till betalaren med den information som avses i punkt 1, utan onödigt dröjsmål efter det att betalarens betaltjänstleverantör mottar en betalningsorder för ett kontantuttag i en uttagsautomat eller en betalning på ett försäljningsställe i en unionsvaluta som är en annan än valutan för betalarens konto.

Utan hinder av första stycket ska, efter det att ett elektroniskt meddelande enligt det stycket har skickats, ett sådant meddelande skickas igen en gång varje månad under vilken betalarens betaltjänstleverantör mottar en betalningsorder i samma valuta från betalaren.

6. Betaltjänstleverantören ska komma överens med betaltjänstanvändaren om den eller de allmänt och lätt tillgängliga elektroniska kommunikationskanaler genom vilka betaltjänstleverantören kommer att skicka det meddelande som avses i punkt 5.

Betaltjänstleverantören ska erbjuda betaltjänstanvändare möjligheten att välja att inte erhålla de elektroniska meddelanden som avses i punkt 5.

Betaltjänstleverantören och betaltjänstanvändaren får enas om att punkt 5 och denna punkt inte ska tillämpas, helt eller delvis, om betaltjänstanvändaren inte är en konsument.

7. Den information som avses i denna artikel ska tillhandahållas utan kostnad samt på ett neutralt och begripligt sätt.”

5. Följande artikel ska införas:

”Artikel 3b

Valutaväxlingsavgifter vid betalningar (credit transfers)

1. När en valutaväxlingstjänst erbjuds av betalarens betaltjänstleverantör i samband med en betalning, enligt definitionen i artikel 4.24 i direktiv (EU) 2015/2366, som initieras direkt online, via betaltjänstleverantörens webbplats eller mobila bankapplikation, ska betaltjänstleverantören, med avseende på artiklarna 45.1 och 52.3 i det direktivet, på ett tydligt, neutralt och begripligt sätt, innan betalningstransaktionen initieras, informera betalaren om de uppskattade avgifter för valutaväxlingstjänster som är tillämpliga på betalningen.

2. Innan en betalningstransaktion initieras ska betaltjänstleverantören på ett tydligt, neutralt och begripligt sätt meddela betalaren det uppskattade totala beloppet för betalningen i valutan för betalarens konto, inklusive eventuella transaktionsavgifter och valutaväxlingsavgifter. Betaltjänstleverantören ska även meddela det uppskattade belopp som ska skickas till betalningsmottagaren i valutan som används av betalningsmottagaren.”

6. Artikel 15 ska ersättas med följande:

”Artikel 15

Översyn

1. Senast den 19 april 2022 ska kommissionen förelägga Europaparlamentet, rådet, ECB och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén en rapport om tillämpningen och effekterna av denna förordning, vilken framför allt ska åtföljas av följande:

- a) En utvärdering av hur betaltjänstleverantörer tillämpar artikel 3 i denna förordning, ändrad genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/518 (*).
- b) En utvärdering av utvecklingen av volymer och avgifter för nationella och gränsöverskridande betalningar i medlemsstaternas nationella valutor och i euro sedan antagandet av förordning (EU) 2019/518.
- c) En utvärdering av effekterna av artikel 3 i denna förordning, ändrad genom förordning (EU) 2019/518, för utvecklingen av valutaväxlingsavgifter och andra avgifter som avser betaltjänster, både för betalare och betalningsmottagare.
- d) En utvärdering av den uppskattade effekten av ändringen av artikel 3.1 i denna förordning till att täcka medlemsstaternas alla valutor.
- e) En utvärdering av hur tillhandahållare av valutaväxlingstjänster tillämpar informationskraven i artiklarna 3a och 3b i denna förordning och den nationella lagstiftning som genomför artiklarna 45.1, 52.3 och 59.2 i direktiv (EU) 2015/2366, och huruvida dessa bestämmelser har ökat transparensen när det gäller valutaväxlingsavgifter.
- f) En utvärdering av huruvida och i vilken omfattning tillhandahållare av valutaväxlingstjänster har haft svårigheter i samband med den praktiska tillämpningen av artiklarna 3a och 3b i denna förordning och den nationella lagstiftning som genomför artiklarna 45.1, 52.3 och 59.2 i direktiv (EU) 2015/2366.
- g) En kostnads-nyttoanalys av de kommunikationskanaler och -tekniker som används av eller finns tillgängliga för tillhandahållare av valutaväxlingstjänster och som ytterligare kan öka transparensen när det gäller valutaväxlingsavgifter, inbegripet en utvärdering av huruvida det finns vissa kanaler som betaltjänstleverantörer bör vara skyldiga att erbjuda för lämnandet av den information som avses i artikel 3a. Analysen ska även omfatta en utvärdering av den tekniska möjligheten att offentliggöra informationen i artikel 3a.1 och 3a.3 i denna förordning samtidigt, före initieringen av varje transaktion, för alla tillgängliga valutaväxlingsalternativ i en uttagsautomat eller på försäljningsstället.
- h) En kostnads-nyttoanalys av att ge betalaren möjlighet att blockera den valutaväxlingsfunktion som erbjuds av en annan part än betalarens betaltjänstleverantör i en uttagsautomat eller på försäljningsstället och att ändra sina preferenser i detta avseende.
- i) En kostnads-nyttoanalys av att införa ett krav för betalarens betaltjänstleverantör att vid tillhandahållande av valutaväxlingstjänster i samband med en enskild betalningstransaktion tillämpa den valutaväxlingskurs som var tillämplig vid tidpunkten för initieringen av transaktionen vid clearing och avveckling av transaktionen.

2. Den rapport som avses i punkt 1 i denna artikel ska omfatta åtminstone perioden från och med den 15 december 2019 till och med den 19 oktober 2021. Den ska ta hänsyn till särdragen för olika betalningstransaktioner och särskilt göra skillnad mellan transaktioner som initierats i en uttagsautomat och på försäljningsstället.

När kommissionen utarbetar sin rapport får den använda de uppgifter som samlats in av medlemsstater med avseende på punkt 1.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/518 av den 19 mars 2019 om ändring av förordning (EG) nr 924/2009 vad gäller vissa avgifter för gränsöverskridande betalningar i unionen och valutaväxlingsavgifter (EUT L 91, 29.3.2019, s. 36).”

Artikel 2

1. Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

2. Den ska tillämpas från och med den 15 december 2019, med undantag av följande:
- a) Artikel 1.6 ska tillämpas från och med den 18 april 2019.
 - b) Artikel 1.4 och 1.5, vad gäller artikel 3a.1–3a.4 och artikel 3b i förordning (EG) nr 924/2009, ska tillämpas från och med den 19 april 2020.
 - c) Artikel 1.4, vad gäller artikel 3a.5 och 3a.6 i förordning (EG) nr 924/2009, ska tillämpas från och med den 19 april 2021.
 - d) Artikel 1.4, vad gäller artikel 3a.7 i förordning (EG) nr 924/2009 i den mån den hänför sig till artikel 3a.1–3a.4 i den förordningen, ska tillämpas från och med den 19 april 2020.
 - e) Artikel 1.4, vad gäller artikel 3a.7 i förordning (EG) nr 924/2009 i den mån den hänför sig till artikel 3a.5 och 3a.6 i den förordningen, ska tillämpas från och med den 19 april 2021.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdat i Bryssel den 19 mars 2019.

På Europaparlamentets vägnar

A. TAJANI

Ordförande

På rådets vägnar

G. CIAMBA

Ordförande
